

I ŽENA MŮŽE BÝT VOJENSKÝM PILOTEM VRTULNÍKU (V LOMU)

Jedna z mála našich českých armádních pilotek vrtulníku se jmenuje Kateřina Kardosová. Je jí třiatřicet let, pochází z Moravy a momentálně prochází pilotním výcvikem na vrtulníku Enstrom 480B-G v pardubickém Centru leteckého výcviku státního podniku LOM PRAHA. Dle jejích slov se jí splnil dětský sen.

Kdy vás poprvé napadlo, že se stanete pilotkou?

Já jsem vždy chtěla skákat s padákem, ale to mi rodiče zakázali. Tatínkův kamarád z práce byl pilot a ten mě poprvé vzal na létání. Ze začátku, a to z donucení, jsem chodila na elementární výcvik a poté jsem od čtrnácti let začala létat na větroních. Na těch mám nalétáno cca 700 hodin. Po zimní přípravě a zvládnutí pozemního výcviku stačil první výcvikový let a věděla jsem, že to bude moje droga na celý život. V osmnácti letech jsem si udělala pilotní průkaz také na motorová letadla, na kterých mám nalétáno cca 200 hodin.

Jak jste se dostala do armády?

Když jsem se rozhodovala, kam půjdu na vysokou školu, tak jsem si podala přihlášku na Univerzitu obrany v Brně. Tam mi to bohužel nevyšlo o jeden bod z angličtiny, takže jsem šla na normální ekonomickou vysokou školu. Říkala jsem si, že to v budoucnu zkusím znovu. Daný obor se ale bohužel v té době otevíral jen každé dva až tři roky. A já už jsem byla skoro ve třetím ročníku. Tak jsem to, že budu vojenský pilot, prostě zavrhl. Ale potom, tři roky zpět, jsem viděla, že mí kamarádi, které jsem znala z létání na větroních, se dostali k vrtulníkům z civilu. Jeden z nich se dostal přes rekruční středisko. Tak jsem si řekla, že to prostě taky zkusím. Obeslala jsem velitele základen, a nakonec si mě

pozvali do Prahy. Tam to napoprvé nevyšlo, ale za půl roku jsem to zkusila znovu a podařilo se. V armádě jsem již šestým rokem. Začínala jsem v Pardubicích na logistice jako takzvaný finančák. A od dubna 2021 jsem na svém pilotním místě v Praze Kbelsích. Takže, když se mě někdo zeptá, co dělám a já jim řeknu, že jsem pilot, tak tomu nevěří. Měla jsem prostě obrovské štěstí. Jsem za tuto příležitost opravdu vděčná a beru to stále jako něco neskutečného.

A proč vrtulníky a ne křídla?

Tehdy mi byly nabídnuty vrtulníky. Letouny L-410 ani CASA C-295 nebyly z nějakého důvodu možné. Ale nakonec jsem ráda za vrtulníky, protože si myslím, že je s nimi větší zábava.

Kde momentálně pracujete a na jaké technice létáte?

Pracuji v Praze Kbelsích na 24. základně dopravního letectva Vzdušných sil Armády České republiky, konkrétně u 243. letky. Momentálně procházím základním výcvikem na vrtulník Enstrom 480B-G v pardubickém CLV státního podniku LOM PRAHA.

Každý vojenský pilot musí tedy nejprve projít základním výcvikem v CLV Pardubice. Jak dlouho jste tady vy, jak se vám zde líbí a jak probíhá výcvik?

Začátek mého základního výcviku byl v srpnu 2021. Líbí se mi tady všechno. Instruktoři jsou opravdu skvělí a hodní. Bydlíme na ubytovně a každý den od pondělí do pátku

máme výcvik. Teorii i praxi. Létáme dvě až tři hodiny denně. Zatím mám na Enstromu nalétáno za minulý rok nějakých 53 hodin. Ve výcviku máme mít nalétáno celkem 150 hodin. Takže mě čeká v CLV pravděpodobně ještě jeden rok. Podle toho, jak to půjde rychle.

Jak vypadá váš běžný den v CLV?

Do CLV přijíždím zhruba na sedmou a v osm hodin máme brífink. Na brífinku nám řeknou, jaké bude počasí a další potřebné informace před letovou akcí. Společně s instruktory plánujeme lety. Jejich průběh záleží na tom, v jaké části výcviku jsme. Následuje letová činnost, po ní takzvaný debrífink. Zhruba po třetí hodině zaměstnání končí.

Kolik vás je v CLV ve výcviku a předpokládám, že jste ve skupině jediná žena?

Momentálně je nás tady třináct. Ano, jsem zde jediná žena. Ale všechno je to v pohodě.

Víte, kolik je armádních pilotek u nás v republice?

Myslím si, že je nás do deseti, ale přesně to nevím. Na „rychlých“ je jedna, na vrtulnicích jsme teď dvě ženy. A na křídlech vím o jedné kolegyni. Je nás málo. Bohužel.

A co bude po skončení vašeho výcviku v CLV?

Po skončení mého výcviku se na kbelské základně rozhodnou, jestli mě dají buď na transportní vrtulník Mi-17, nebo na víceúčelový vrtulník PZL W-3A Sokol. Já si už od mala přeji létat se záchrankou, tedy se „sokolem“ v Letecké záchranné službě. Ale jestli se to povede, to nevím. Záleží na mnoha okolnostech.

Co vás na vaší práci nebo respektive ve výcviku baví nejvíce?

Když je letové počasí a jsem ve vzduchu. Čím častěji, tím lépe. Děláním to, co mě baví. A je to nejlepší pocit, když je práce vašim koníčkem.

Máte možnost jako vojenský pilot si let i užít, nebo je to jen o práci, učení se či splnění úkolu?

Ze začátku ten prostor nebyl vůbec. To jsem se musela naprosto absolutně soustředit na pokyny, poslouchat instruktora a učit se. Ale potom, když jsem začala létat navigační sóla, tak už jsem si to užívala mnohem více. Když jsem byla v kabině sama, tak to byla naprostá paráda. Ve všech případech je to však o striktním dodržování letových pravidel, a především o bezpečnosti letového provozu.

Vzpomenete si na váš nejhorší let v životě?

To bylo asi ve větrnici na závodech, kdy člověk prostě letí sám třeba 200 kilometrů daleko. Něco tehdy nevyšlo

a já jsem pak musela tři hodiny v poli čekat, než pro mě dojedou. Ale o život mi nikdy nešlo.

Máte plán, co budete dělat, až skončíte v armádě?

Podle toho, kolik bych měla nalétaných hodin, bych mohla jít pracovat například k civilní záchraně. Ale to je ještě hudba budoucnosti. Nad tím jsem zatím ještě nepřemýšlela. Ale určitě bych nemohla pracovat jako instruktor. Já na to nemám vůbec trpělivost.

Zatím neplánuji rodinu. Vyměnila jsem možnost mít děti za své povolání a svůj dětský sen. Momentálně jsem spíše taková hodná teta, ráda pohlídlám a pak se zase vrátím k létání.

Co na vaše rozhodnutí stát se armádní pilotkou říkali vaši rodiče?

Víceméně to byl od začátku nápad mého otce, takže ten je s tím srovnaný a ve všem mi vycházel vstříc. Maminka se s tím úplně neztotožnila. Ale teď už je vše v pořádku. Je to mé rozhodnutí a nehodlám na něm nic měnit.

Neláká vás nějaká zahraniční mise?

Zahraněčí mise mě samozřejmě láká, ale myslím si že, tam pro nás z vrtulníků moc příležitostí není. Možná kdybych šla tehdy na křídla, tak by byla šance mnohem větší. Ale když jsem tehdy pracovala na finančním oddělení, tak jsem byla osm měsíců v Litvě. Tato zkušenost mi dala hodně.

Chtěla byste si zkusit i nějakou jinou techniku než Mi-17 nebo PZL W-3A Sokol?

Možná bych se ráda podívala na nové Vipery a Venomy od Bellu, které budou v Náměšti nad Oslavou. Ale upřímně řečeno, osobně mě vůbec neláká létat s bojovými vrtulníky.

Co byste vzkázala dívkám, které uvažují o stejné kariéře armádní pilotky?

Moje práce je mým koníčkem a mým splněným snem. Takže pokud to chceš mít stejně, nenech se ničím a nikým odradit a jdi si za tím.

Text: Jitka Šuláková
Foto: Jitka Šuláková, Jaroslav Špaček